
Břetislav Buchta

NEČEKANÉ ROZUZLENÍ

HONU NA KRITKA

a jiné příběhy

Vydavatel: Jan Šuba-Makniha.cz

rok vydání: 2015

©Jan Šuba-Makniha.cz

©Všechna práva vyhrazena !

ISBN 978-80-88080-78-7 (pdf)

ISBN 978-80-88080-79-4 (ePub)

ISBN 978-80-88080-80-0 (MOBI)

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení autora

Nečekané rozuzlení honu na krtka

Daniel Macháň, kterému nejbližší říkali Deny, měl už odmalička jednu zásadní chybu na charakteru. Prostě se mu nechtělo pracovat.

Zřejmě si teď řeknete – jaká chyba? Vždyť podobnou diagnózu dnes mají možná dva lidé ze tří. Jedna třetina se v tom naučí chodit a s úspěchem předstírají, že makají na hranici svých fyzických i psychických možností a bez nich by firma klekla. Druhé třetině přináší práce permanentní trauma a proto je dnes tolik psychosomatických nemocí a lidí u psychologa a psychiatra. Ale holt, nějak člověk peníze pro uživení své a rodinky získat musí. A ne každý umí mazaně tunelovat či krást. Poslední díl – to jsou šťastlivci, kteří netrpí „lachtaní nemocí“ a které práce skutečně baví.

Denyho by zřejmě byl problém zařadit do některé z uvedených kategorií. Práci bral, jak on s oblibou říkal, jako „poslední zoufalý způsob, jak se dostat k penězům“. Dle dané zásady se ubíral i jeho život.

Základní škola s trojkami a čtyřkami, občas také s dvojkou z chování. Poté se s odřenýma ušima vyučil zámečnickem. Chvilí tuto profesi i vykonával, ale jeho rukám tato činnost moc neseseděla. Začal se tedy poohlížet po něčem jiném. A jelikož zrovna začala polistopadová éra budování raného kapitalismu, chtěl také využít některou z netušených možností, které se nabízely.

Našel si místo hlídače ve velkoskladu drogistického zboží a domácích potřeb. Už tehdy začal s kamarádem Jirkou Slabým rozvíjet svého obchodního ducha. Na Jirkův živnostenský list na zprostředkování obchodu vlítli do byznysu se základní obchodní filozofií. Tedy levně koupit a co nejdraž prodát.

Deny brzy zjistil, že kontrolní mechanismy ve skladu, ve kterém pracoval, byly na velmi nízké úrovni. Začal i tam, zprvu nenápadně a po menších dávkách, získávat část zboží pro jejich obchody. Vše Deny mu krásně procházelo, zvýšil tedy oběh přemísťovaného zboží. I toto zvýšené úsilí mu dlouho vycházelo. Korunky se k němu kutálely stále větším proudem. Až jednou s vedoucím skladu přišli

dva pánové s nepříjemnými otázkami a jeho podnikání bylo v rozletu přerušeno.

Následný patnáctiměsíční nucený pobyt v nápravném zařízení nebyl sice ničím zvlášť příjemným, ale dal se přežít. Deny daný čas užitečně využil. Náležitě si srovnal myšlenky a přemýšlel nad chybami, které udělal. A které jej dostaly do kriminálu. Samozřejmě měl možnost od svých „kolegů“ v zařízení pobrat řadu užitečných zkušeností a rad.

S jedním z nich, Vlastíkem Kostřicou zvaným Košťá, se domluvil na vzájemné spolupráci, až se oba dostanou z vězení. Jak plánovali, tak učinili. Deny už věděl, že se svým škraloupem se v žádném skladu nechytá a ani se o to nepokoušel. Zboží Denymu a Košťovi zajišťovali pěšáci. Tedy drobní zlodějíčci i borci v daném oboru, kteří ale neměli obchodního ducha a kontakty, jaké měli právě Deny s Košťou. Ti se starali o odbyt zboží a byli duší celé skupiny, která, jak už je zřejmé, získávala své zboží bez souhlasu jejich majitelů. Pašovala neproclené cigarety a alkohol a podnikala i jiné nezákonné věci.

Deny se díky své chytré hlavě stal brzy vůdčí osobou party. A měl na to i řádnou velitelskou postavu. Jeho 195 centimetrů a vizáž boxera s krátkými kudrnatými vlasy a tvrdým a nesmlouvavým pohledem mu zajišťovalo dostatek vážnosti.

Zato druhý aktér, Miroslav Šnajpek, který si vysloužil přezdívku Míra, byl dlouhá léta naprostým opakem Denyho.

Odmala pracovitý, ve škole jeden z nejlepších studentů, dokonce vystudoval tři semestry vysoké školy. Ale potom přišla Alenka a jeho život se otrásl v základech. Šíleně zamilovaný na její naléhání ukončil studium a začal se podílet na podnikání její rodiny. Provozovali řeznictví a výrobu lahůdek.

S Alenkou se vzali, on dostal na starost obchodní záležitosti a zdálo se, že nic nestojí v cestě jejich spokojenému životu. Alenka se ovšem stávala stále náročnější. Občas byl problém naplnit její představy o tom, kolik by rodinné podnikání mělo přinést peněz do jejich domácnosti. Vždy ji obměkčil nějakým drahým dárkem a krize byla na čas zažehnána.

Potom však přišel okamžik, který vše zvrátil. Otec Alenky a vůdčí osoba firmy dostal silnou mrtvici. Ochrnul na půlku těla a byl odkázán na trvalou starost o něj. Vedení firmy tím pádem už nebyl schopen vykonávat. A jelikož Míra byl hlavně obchodník a ostatním věcem týkajících se jejich podnikání moc nerozuměl, firma začala skomírat.

Míra ještě učinil pokus o oživení firmy. Domluvil se s jedním zkušeným řezníkem na spolupráci a nějakou dobu se zdálo, že firma by mohla opět získat ztracený kredit. Avšak zase se muselo vše zkomplikovat. Jednou, spíše ze žertu a s několika panáky v sobě, objal řezník jeho Alenku v pase zrovna ve chvíli, kdy do místnosti nečekaně přišel Míra. Řezník se mu snažil okamžitě vysvětlit, že se o nic nejednalo a Alenka jeho vysvětlení potvrdila. Ale Míra byl majetnický typ, na svoji Alenku si mohl šáhnout a objímat ji jen on sám. S řezníkem se rozešel.

Se zvýšenou vervou se Míra do vedení firmy pustil opět sólo. Kdyby nebylo Alenčiných nářků na to, jak se jim ztenčil přísun peněz, nebylo možná tak zle. Žel, Alenka si už zvykla na určitý standard. Značkové parfémy, manikúra, masáže, pedikúra, lyže, dovolené u moře. Peníze se jí pod rukama kutálely stále stejně rychle a s jejich úbytkem se úměrně zvyšovala její nespokojenost.

A zrovna v tom období se Míra náhodou potkal s Denym, se kterým se znali už od základní školy, kde Deny chodil o ročník výše. Zrovna měli oba chvíli času, zašli na pivo a nezůstalo jen u jednoho. V bujaré náladě se trochu odvázaly jejich jazyky. Porozprávěli o svých životních radostech a strastech. A jak tomu obvykle bývá, samozřejmě došla řeč i na téma, co kdo dělá.

Deny zpočátku trochu mlžil. Nechtěl hned natvrdo vyzvonit, co u něho znamená „obchodní a zprostředkovatelská činnost“. Když však se Míra naprosto otevřeně kamarádovi svěřil, jak jeho firma skomírá a že má strach, aby nepřišel o Alenku, Deny přiznal barvu. Vylíčil Mírovi, jak se věci mají a v jakých relacích je možné takovou činností vydělat. Míra jen zíral a samozřejmě se také díval dopředu. Jeho podnikání šlo do kytek, Alenka možná koukala po solventnějším partnerovi.

Zkrátka a dobře, Denyho udička zabrala. Míra byl chytrý, měl organizační schopnosti a obchodního ducha. A člověka s takovými

vlastnostmi zrovna Deny potřeboval, jelikož s Kostou už měli problém uřídit chod celé skupiny. Kostů byl sice snaživý a uměl se v jejich branži pohybovat, avšak jeho inteligence trošku pokulhávala a zařídit některé věci bylo nad jeho mentální síly. Míra byl v tomto jiná klasa a Deny v něm viděl velkou posilu týmu. Deny a Míra si tedy nakonec plácli.

Místo, které vybral Míra jako nové sídlo jejich firmy, se Denymu v první chvíli vůbec nezamlouvalo. Zahrada zanedbaná, vysoké kopřivy a jiný plevel byl všude, kam se člověk podíval. Plot, který ohraničoval celý pozemek, se pozvolna rozpadal. A tři objekty, které se v areálu nacházely, také nepůsobily dojmem, že by byly posledních letech udržovány.

Menší cihlový domek vypadal omšele, omítka se v mnoha místech odlupovala. Rozbité okenní tabulky svědčily o tom, že už neušel pozornosti dětí, nebo vandalů. Ale nezdálo se, že by se zde snažil někdo najít dočasné obydlí či úkryt. K domku byla přistavěna dřevěná kůlna s vraty, která byla zajištěna zámkem, jenž vypadal neporušen.

Těsně vedle kůlny se vypínala jedna ze stěn něčeho jako veliká garáž. Ta už vypadala daleko lépe a bylo jasné, že byla postavena až později. Aspoň její stav by mohl být celkem dobrý.

Po chvilkovém obhlédnutí celého areálu a budov už měl Deny pohled na věc daleko příznivější. Vše bylo celkem daleko od civilizace. Jen za vzrostlým živým plotem, který vizuálně odděloval tento prostor od okolního světa, prosvěcovaly obrysy stavení.

Do města daleko nebylo, takže poloha se zdála ideální pro jejich účel. Příjezdová cesta byla v dobrém stavu a odbočovala z celkem frekventované silnice, na které nebude občas tam odbočující automobil podezřelý.

Když si potom oba prohlédli zevrubně budovy zevnitř, jeho spokojenost stále sílila. V domku se dala zřídit kancelář, což Deny ocenil. Zatím úřadoval ve svém bytě v řadovém domě a tam vzhledem k jeho stinné minulosti mohl kdykoliv očekávat policejní návštěvu. V bytě bude vést jen agendu legální obchodní činnosti, což byla samozřejmě jen taková zástěrka pro případnou zvidavou kontrolu.

Kůlnu mohli operativně použít k dočasné úschově kradeného auta, než jej odveze kamion na místo určení. No a garáž, nebo spíše menší hangár, vybaví regály a mohou zde skladovat ukořistěné zboží.

„Jo, je to fakt dobrý. Vidím, Míro, že je na tebe opravdu spolehnutí,“ prohodil s uspokojením Deny. „Bordel chlapi vysečou, budovy opraví a můžeme si zde udělat svoji základnu. A policajti můžou čmuchtat, jak chtějí, ale naše nové hnízdo najdou jen stěží. Bereme to...“ Denyho tvář se rozvinula do širokého úsměvu.

Mirek si konečně oddechnul. Když na místo přijeli a viděl šéfovu zachmuřenou tvář, myslel v první chvíli, že jeho několikátýdenní úsilí najít vhodné prostory pro jejich záměr přijde vniveč a bude se muset poohlížet po něčem jiném. Ale postupně viděl proměnu Denyho tváře a tušil, že by tohle místo mohlo být podle šéfových představ.

„Pojď, jedeme to zapít,“ zavelel Deny k návratu k autu, kterým přijeli. „A čekej slušné prémie,“ dodal. Když se oba otočili směrem k vozu, poplácal Míru familiárně po rameni. Pro něho ta slova zněla jako rajská hudba, protože peněz není nikdy dost. Zvláště když má člověk náročnou ženu. A to jeho Alenka rozhodně byla.

Takovou povznesenou náladu, jakou měli Míra s Denym, neměl zrovna velitel místně příslušného městského oddělení policie. Trestná činnost se v jejich rajónu během dvou let zvýšila o dvacet procent. Největší nárůst byl u krádeží. Kradlo se všude. Mizela auta, ztrácelo se zboží z obchodů a skladů. Navíc se začal ve větší míře objevovat pašovaný a pančovaný alkohol.

Velitel poručík Petr Králíček tušil, že se v jejich oblasti objevila nová, dobře organizovaná parta kriminálků. Vymýšlel všechno možné, jak se jim dostat na kobytku, leč všechno bylo marné. Ke všemu se tahle komplikace objevila v nejméně vhodném období. Již nějaký čas se šušovalo o jeho povýšení a převelení na lepší post. Petr se radoval, jak se po letech opět zvedne jeho hodnost a tím samozřejmě i peníze. A nyní se začalo naopak pochybovat o jeho schopnostech. Šířily se zvěsti, že na velitelskou funkci nestačí. Jediné, co jej mohlo v dané situaci zachránit, by bylo rychlé odhalení zločinné skupiny. Věřil, že dříve nebo později se povedená partička dopustí chyby a on zase bude mít klidné spaní.

Míra Šnajpek dlouho nelenil a začal zařizovat zprovoznění a zvelebení nového působiště jejich „firmy“. Zajistil materiál a dělníky, dělal něco jako stavební dozor, aby práce probíhaly dle jeho představ. Postupně také s Denym začali vybavovat kanceláře. Domluvili se, že každý bude mít svoji.

Celý objekt byl samozřejmě napsán na Míru, který měl čistý rejstřík a papírově ještě stále fungující živnost. Řeznictví už ale nadobro opustil a celou svoji energii se rozhodnul vložit do nové výnosnější profese.

Počátkem léta nový a opravený areál opustili poslední dělníci a Deny s Mírou věřili, že začíná úspěšný start jejich dlouhé společné kariéry. „Tak ať nám to klope a penízky se valí proudem,“ začal Deny přípitek, když se rozhodli s Mírou rozjezd jejich společného podniku řádně oslavit v Denyho kanceláři.

Kdyby tušili, jak brzy blbá náhoda jejich plány zhatí...

Jak již bylo zmíněno, několik desítek metrů za oplocením jejich areálu, které tvořila alej tují, stály dva rekreační domky. Jejich obyvatelé samozřejmě zaregistrovali, že se v sousedství něco začalo dít. V hospodě však prosákly zvěsti, že si tam obchodní firma zřizuje kanceláře a sklady, a brzy je dění za plotem přestalo zajímat.

Rekreační stavení obývaly dva manželské páry.

Josef Valák byl dva roky v invalidním důchodu po ošklivém pádu ze střechy. Prostě při opravě jednoho domu propadnul prohnílymi deskami mezi krovy na půdu. Kromě otřesu mozku utrpěl zlomeninu obratle a utržení křížového vazů na pravém kolenu. Lékaři udělali, co mohli, avšak Josef byl rok a půl před řádným důchodem uznán neschopným další práce. Nejvíce jej však tížilo, že už nemohl jezdit se svojí partou občas na čundry, což byl jeho životní koníček od mládí. Na druhou stranu měl i štěstí. Před nějakými roky u něj zakotvil výřečný agent pojišťovny, který jej přesvědčil o nutnosti životního a úrazového pojištění pro něj jako živitele rodiny. Zprvu se bil do hlavy, jak se mohl nechat tak blbě ukecat. Po úrazu naopak blahořečil náhodě, která k nim pojišťovnáka přivedla. Z pojistného plnění si s manželkou pořídili tento domeček a ještě zůstalo na jeho slušnou úpravu a provoz.

Jeho manželka Růžena se vyžívala v pletení a háčkování a svoje koničky si prostě tolerovali. Bydleli v Ostravě v bytě, ale na svoji haciendu, jak domku říkali, jezdili dosti často. Na zahradě měli jen dvě jabloně a poměrně velkou pergolu, kam Josef občas pozval své kamarády čundráky a povzpomínali na krásné časy. Samozřejmě vždy přivezli hudební nástroje a pergola se rozezvučela trampskými hity i méně známými melodiemi.

Druhý domek patřil manželům Palicovým. Oba už byli také v důchodu, Radek zhruba rok a půl. Léta pracoval těžce na huti a nyní si chtěl užívat hlavně odpočinku a relaxace. Četl detektivky, luštil křížovky, hodně se díval na sport v televizi. Velmi se také těšil na chvíle, kdy k Josefovi v sousedství přijeli kamarádi s nástroji a spustili krásné trampské melodie. K hudbě nikdy nějak zvlášť netíhnul, ale tyhle písně jej braly za srdce. Několikrát jej Josef přizval mezi ně a Radek už byl se všemi kamarád.

Radkova manželka Miluška milovala barvy na zahradě a kolem domu. Proto se doslova vyžívala v pěstování a sázení všeho možného. Kromě chodníku byly prostory pozemku vyplněny kytkami, keříky, zeleninou, pečlivě udržovaným trávníkem, skalkami. Od časného rána kontrolovala, plela, hnojila, zalévala, ošetřovala...Když pršelo, potom četla knihy a listovala časopisy o pěstování a zahradničení. Radek jí samozřejmě pomáhal, hlavně rytím a opravou nářadí.

Na rozdíl od Valákových oni měli domek uzpůsobený pro obývání po celý rok a byli zde stále.

Jejich život by plynul v naprosté spokojenosti, kdyby se nevyskytnul jeden problém. Jejich zahradu si totiž letos oblíbili krtci, hraboši a jiní hryzci. Krtince, díry, požraná zelenina. Prostě spoušť, z které byla Miluška v posledních dnech zoufalá. Radek zkoušel všechno možné - elektronický odpuzovač, granule, rozdrcené sklo. Ovšem nic nepomáhalo. Holt, když si mršky najdou příznivý revír, kde mají dobrou půdu a dostatek žrádla, jen tak se jej nehodlají vzdát.

Když jednou Radek zamířil do místní hospody, samozřejmě se optal místních znalců. Někteří krčili rameny, jiní doporučovali metody, které již Radek zkoušel. Zrovna přišel starý Krnáč, který slyšel konec debaty.

„Neser se s tím a pusť jim do děr propan butan. Mně tohle vždycky pomohlo. Uvidíš, jak rychle vezmou roha.“ Adolf Krnáč léta pracoval v zahradnictví, měl tedy bohaté zkušenosti. „Máš doma propanbutanovou flašku?“ otočil se na Radka.

„Jasně, že mám. Když není elektrika, vaříme na něm. Ale jak plyn do děr pustit?“

„Já mám doma ventil s hadicí a hořákem. Stav se někdy a já ti vysvětlím, jak na to,“ dodal Adolf. „A žádné kouření. Nerad bych tě viděl večer ve zprávách na Nově.“

Všichni u stolu se jeho poznámce zasmáli.

Deny zářil spokojeností. Po počátečních zmatcích se činnost jejich „obchodní skupiny“ rozjela na plné obrátky. Míra se projevil jako skvělý organizátor, lepšího společníka si nemohl přát. Kost'a zpočátku trochu jančil, jelikož už neměl takový vliv. Deny jej však dokázal brzy umravnit. Všechno klapalo jako švýcarské hodinky.

Deny s Mírou si zrovna prohlíželi nádherné sportovní Porsche Carrera, jež stálo od noci v jejich kůlně. Určitě by si jej oba rádi nechali. Což samozřejmě nešlo. Vzhledem k jejich profesi dávali přednost skromnějším a nenápadným vozům. Porsche jim zajistil jeden z jejich „externích dodavatelů“. Čekala jej už dnes večer další cesta na kamionu přes Polsko do Běloruska. Tam se na něj těšil nový majitel. Ten starý se zřejmě bude divit, až přijede ze zahraniční cesty a objeví prázdnou garáž.

„Nádherný, že?“ rozplýval se Deny. „Hned bych se jel projet.“

„To já taky, Deny. Ale mám obavu, že by mi jej Alenka hned zabavila. Určitě by měla strach, že na něj začnu lovit nějaké dvounohé kočky...“

Oba se Mírovu bonmotu zasmáli. Náhle Deny zkřivil tvář.

„Co je Deny, zase ten zub?“ optal se účastně Míra.

„Jo... chvílkami bolí jak čert. Mám tam váček, zítra jsem objednan k zubaři.“

„Nechceš jít raději na pohotovost, ať se s ním tak dlouho netrápíš?“

„Neboj, do zítřka už to vydržím. Když bude nejhůř, vezmu si prášek na bolest. Akorát se musím podívat, na kolik mám zítra toho zubaře.“

Mírovi zazvonil mobil a šel s ním mimo kůlnu. Deny si zatím vytáhnul z peněženky kartičku od zubaře. Podíval se na poznámku napsanou sestrou, na kolik je zítra objednaný. Když ji chtěl v šeru kůlny vrátit zpět do peněženky, vyjela mu z prstů. Deny už jen zaregistroval, že obloukem zaletěla pod vůz. Rozhodně neměl zájem se s bolavým zubem plazit po kolenou a šmátrat pod nízkým Porsche. Hodinu, kdy se má dostavit k zubaři, znal. A zítra, až zde Porsche už nebude, třeba kartičku najde.

Když potom Deny viděl přes vrata, že Míra odchází směrem k hlavní budově, přehodil přes Porsche nachystanou plachtu. Zavřel a zamknul vrata a vydal se za Mírou.

Radek Palica na naléhání Růženy hned druhý den po návštěvě hospody vyrazil za Adolfem Krnáčem. Ten chodil dopoledne na rehabilitace, proto se tam Radek vydal až v odpoledních hodinách.

Adolf mu dal plynovou hadici, na jejíž jedné straně byl redukční ventil a na druhé kovový hořák s malými otvory. Radkovi vysvětlil, jak zařízení funguje. „Hlavně to nepřeháněj s tlakem. Pusť ventil tak napůl a nechej plyn proudit asi pět minut. Pokud zvířátka nezdrhnou, udělej to samé ještě jednou na druhé straně zahrady. Uvidíš, že pak budeš mít klid,“ poučil Radka. „A hlavně u toho nekuř. Propan není žádná sranda. Ať nemáš popálený čumák,“ dodal Adolf vesele.

Po návratu domů odšrouboval Radek vaříč z propanbutanové bomby, napojil hadici a pustil se do díla. Uprostřed jednoho záhonu zela díra, kde krásně zajel hořák. Otvor utěsnil hadrem. Potom podle Adolfových pokynů pustil ventil. Sednul si pod stříšku u verandy, kde měl svůj odpočinkový kout. Kouknul na hodinky, aby měl přehled, kdy má plyn uzavřít.

Vedle u Josefa se opět chystala trampská akce. První muzikanti už se scházeli a začali trénovat na večer. Radek tentokrát pozván nebyl. Jeden z členů party totiž slavil narozeniny, proto se jich mělo sejít více. Radek se těšil, že si bude užívat jejich melodií ze svého koutu.

Plyn z bomby začal proudit do podzemních chodbiček. Postupně se začal šířit do všech směrů. Od pergoly v sousední zahradě zazněla melodická Niagara a větrík přinesl též vůni rožněného masa.

„Radku, už jsi mi opravil ty motyčky?“ ozvala se náhle Miluška z okna. „Chtěla bych se zítra hned zrána pustit do pletí.“

„Miluš, úplně jsem na ně zapomněl. Ale už na to jdu.“ Radek v duchu sprostě zanádal a nerad se zvednul ze své židličky vedle verandy. Seběhnul do sklepa, kde měl svůj ponk a kde mu Miluška nachystala nářadí, které potřebovala opravit. Myslel, že do deseti minut bude hotov. Krtkovi a dalším potvorám aspoň trochu více přičmoudí.

Jenže ouha. Místo hřebíčků bylo nářadí zajišťováno dráty, které byly na konci roznýtovány. Dráty musel na jedné straně odbrousit úhlovou brusku. Potom šly vyndat. Místo hřebíčků se rozhodnul použít šrouby, které dal skrz a z druhé strany zajistil maticí. Vše trvalo daleko déle, než předpokládal. Byl však s výsledkem spokojen. Kovové části v násadách pevně držely.

„Radku, uvařila jsem ti kafe, dáš si ho venku?“ houkla Miluška do sklepa.

„Děkuji, miláčku. Jo, dám si jej pod stříškou. Podej mi ho prosím tě oknem.“

Miluška podala Radkovi kávu. Ten se s ním posadil na své oblíbené místo. Vedle začali hrát další tramský hit. Radek usrknul lahodného moku, postavil jej na stůl a pohodlně se uvelebil do židle. Tyhle chvíle miloval. Nádherné počasí, skvělá kávička, kousek od něj zněly líbezné melodie.

Náhle něco ucítil. A nebyla to vůně rožněného masa, která k němu taktéž přicházela odvedle. „Kruci, plyn,“ vyjeknul. Rychle se zvednul a šel k bombě, kterou zastavil. Ani nebylo třeba, byla prázdná.

„Doufám, že vám to bude stačit a zmizíte z naší zahrady,“ prohodil k díře do země, když vytáhnul hořák. Ucítil opět závan plynu, který se vracel z uvolněného otvoru. Radek smotal hadici, vzal tlakovou láhev a šel si opět sednout, aby dopil zbytek turka.

Hudebníci si zrovna dávali pauzu, a jak Radek odhadoval podle zvuků, posilňovali se masem a pivem. Někteří k tomu ještě pokuřovali, což signalizoval typický odér. Jedno však Radek přece jen nezaregistroval. Jednomu z kuřáků se nechtělo natahovat k popelníku a nedopalek cigarety poslal cvrnknutím přes plot do jejich zahrady.

Za okamžik se začaly dít věci.

Nejprve se ozval krátký, dunivý zvuk. Zlomek vteřiny nato začaly na zahradě s rachotem létat masy hlíny a drnů. Doprovázeli to planoucí modročervený oheň a světle šedý dým. Spoušť rychle postupovala několika směry. Jeden šel skrz zahradu za plot a k tujím. Jedna z děr, která se zde táhla, končila těsně za stěnou kůlny v areálu Denyho a Míry. V kůlně se ozvala mohutná detonace, střecha se nadzvedla a zase sednula. Chytnul přehoz, kterým bylo přikryto Porsche. Výbuch také porušil tenkou stěnu mezi kůlnou a garáží.

Hudebníci okamžitě leknutím oněměli. Na stůl, kde měli talíř s naporcovaným masem, chlebem a několika lahvami piva, přiletěla přes plot sprška hlíny. Na obloženou mísu s různými druhy sýra a salámů přistál ožehnutý mrtvý krtek, který se včas nestačil evakuovat.

„Do prdele, co se děje?!“ vyjekl vyděšeně jeden z muzikantů, když se trochu vzpamatovali z prvního šoku.

Radek leknutím spadl ze židle, na které se pohupoval. Potom s hrůzou sledoval, jak se jejich krásná a udržovaná zahrada během chvíle změnila doslova ve spoušť. Pečlivě udržovaný trávník a záhonky nyní připomínaly bramborové pole, kterým se přehnala tlupa ryjících divočáků.

Posléze nastalo zvláštní ticho, které až za několik minut protnul v dále zvuk hasičské houkačky.

Praporčík Štefan Huba brzy poznal, že na místě požáru a výbuchu něco nehraje. Hasiči kvůli zásahu násilně otevřeli dveře do garáže, vrata do kůlny se otevřela sama po tlakové vlně exploze. Když se hasiči stáhli, praporčík Štefan Huba provedl prvotní ohledání. Porsche v obyčejné dřevěné kůlně a vedle v garáži zboží, které s vysokou pravděpodobností bylo kradené. To byly jasné indicie. Vysílačku měl v autě, a tak z kapsičky uniformy vytáhnul mobilní telefon.

„Šéfe, měl byste zde asi přijet. Kápli jsme zřejmě na nějakou zlodějinu,“ referoval poručíku Králíčkovu a vysvětlil mu, kde se objekt

nachází. Ten věděl, že praporčík Huba jako zkušený policajt má na takové věci čuch. Jakou rybku ulovili, to však ještě netušil.

„Jo, vydržte, už jedu,“ prohodil spokojeně do telefonu. Na každou podobnou zprávu, která je třeba přivede k té loupežnické bandě, čekal jako na smilování. Zalarmoval techniky na zajištění stop, mávnul na jednoho z policistů ve službě a spolu vyjeli na místo události.

Hasiči se zrovna chystali k odjezdu, když dojeli do areálu firmy. Poručík Králíček pokynul strážmistru Hubovi a vešel do otevřených vrat kůlny. Rozhlížel se, jaké škody byly způsobeny. Poškozený a očouzený vůz Porsche už zdaleka nevypadal tak luxusně. Poručík se rozhlížel po kůlně, když v tom mu k nohám přilétl nějaký lístek průkazkové velikosti. Spadl z rozbitého osvětlovacího tělesa na stropě, kam vlétl při výbuchu. Poručík se sehnul a lístek zvednul. Zjistil, že drží kartičku od zubního lékaře, kde se klientům zapisují termíny další návštěvy. Jméno Daniel Macháň, které bylo napsáno nahoře, mu rozhodně něco říkalo.

Deny zrovna se svojí přítelkyní Lucií seděl v obýváku u počítače a plánovali, kde letos pojedou na dovolenou. Obchodům se dařilo, a tak vybírali z luxusnějších lokalit. Zrovna váhali, zda mají cestovat na Maledivy, či do Thajska, když zazvonil zvonek. Deny zrovna čekal Míru, se kterým měli jet na firmu předat Porsche převozci, jež se měl poté postarat o transport ke klientovi. Místo Míry však přede dveřmi čekali tři policisté. Deny začal mít neblahý pocit, že výběr destinace před chvílí byl předčasný a že bude odpočívat úplně někde jinde a tentokrát delší dobu. Dokonce ušetří, jelikož pobyt bude zřejmě na státní útraty. Jeho tušení se naplnilo.

Když jej zanedlouho soudce poslal do vazby, stále mu vrtalo hlavou, jak na něj policajti tak rychle mohli přijít. Později mu obhájce řekl, jaká náhoda k jeho dopadení přispěla. Deny kroutil hlavou a nevěřil svým uším.

„Zatracení krtci,“ ulevil si s křečovitým úsměškem.

Budík

Někdo má rád holky, jiný zase vdolky, říká známá průpovídka. Jiří Pchálek miloval obojí. Pravda – děvčata už časem přebíral a v jeho objetí se během dvou let ocitla řada blondýnek, brunetek i černovlásek. Nyní mu však zůstala jediná, Adélka Kovářová. S ní chodil tři čtvrtiny roku a vztah se dobře vyvíjel. Vdolky nepřebíral, ty měl rád jakékoliv a kdykoliv. Avšak hlavně čerstvě usmažené a s povidlovou náplní.

A co měl ještě Jirka v oblibě, to byl jeho starý budík ještě z dob první republiky. Poctivě řemeslně udělaný, těžký, hlučný... ale také spolehlivý.

Třeba si nyní pomyslíte - blázen, či alespoň podivín. Vždyť kdo může mít v lásce ten nervy drásající stroj, který nás vytrhne z krásného snu a nutí vstávat do práce? Jirka samozřejmě také nemiloval ten ryčivý zvuk, které zařízení vydávalo. Skutečně tak blbý a uvědomělý zase nebyl. Jeho osvědčený budík mu jen zásadně ovlivňoval život, jelikož Jirka měl hrozně tvrdé spaní. Vzbudit jej znamenalo skutečně občas velký problém. A když jeho osvědčenému stroji znenadání prasklo péro, bylo zaděláno na řadu komplikací.

Matka mu sice hned zapůjčila svůj radiobudík a k buzení začala používat mobil, avšak zařízení se ukázalo pro Jirku nedostačující. Občas po něm plácnul a zastavil alarm, nebo chrněl tak tvrdě, že jej neslyšel. Zaspával do práce a místo před šestou se na pracovišti objevoval běžně až po sedmé ráno. Když měl Jirka během tří týdnů už pět opožděných příchoďů, tolerantnost jeho nadřízených začala upadat. No a dnes už zaspal pošesté...

Jirka Pchálek zaklepal na dveře kanceláře mistra, a když se z místnosti ozvalo „jo“, celý nervózní vstoupil.

„Áááale, pan ředitel Pchálek ráčil přijít do práce.“ Mistr Marek Mrak si ironicky vychutnával rozpaky muže před sebou. „Copak to bylo dnes?“

„Mistře, sorry, ale ten šmejda mne fakt není schopný probudit.“

„No jo, zase ten tvůj krám. A mobil by tě neprobral?“

„Také ne, už jsem jej zkoušel. Musel bych jej mít izolačkou připevněnou k hlavě, a to... uznejte, jaksi nejde...“

„Tak proč si nenecháš opravit svůj starý budík?“

„Kdyby to bylo tak jednoduché, tak už by dávno fungoval. Ale na takové staré stroje už není v Ostravě hodinář, který by je byl schopen dát dokupy. Teď jsem konečně dostal na jednoho kontakt, volal jsem mu a po šichtě jedu budík zavézt. Slíbil, že jej určitě opraví... Mistře, já vím, že už mám pár černých teček, ale vydržte ještě tento týden. Příští týden bude stroj v cajku a bude zase vše oukej.“

„Dobře, že jsi to ty, přimhouříme ještě s šéfem oko. Od příštího týdne ale budeš mít za každý opožděný příchod napsáno půl dne dovolené, jasné?!“

„Hm, co mám dělat, jasné...“

„Tak a teď mazej do montérek a za chlapama. Ti už určitě zase budou řvát, že musí sami chystat vercajk a materiál. Jo, dnes se jde kopat blaták, takže si uděláš navíc dva kastlíky, aby sis to zpoždění vynahradil...“

Jirka vyšel z místnosti a vzdychnul. U traťovky byl teprve půl roku, a třebaže do kolektivu už dobře zapadnul, pořád byl ještě mladý „zoban“. Kdyby byl „starý kus“, mistr by jej sprdnul a nic by se nedělo. Žádná práce navíc. Mistr však potřeboval mazákům ukázat, jak si dokáže zjednat pořádek a mladému, místo kterého museli chystat náradí, přisolit. Jirka mu to však nemohl mít za zlé.

Když přišel Jirka za četou, chlapi samozřejmě brblali. Brzy však došel mistr Mrak, řekl, že opozdilec si udělá dva kastlíky navíc, a byl klid.

Parta se motorovým vozíkem přesunula na kolej, kde se měla dělat údržba koleje. Dnešní práce spočívala v tom, že se měl vykopat zbahněný štěrk v kastlících, jak říkali prostorům mezi pražci. Pokud bahna ve štěrku není moc a je relativně suché, potom je to práce vcelku pohodová. Avšak když je kastlík z poloviny tvrdé bláto a navíc se u pražců drží voda, které nemá kam odtékat, pak se často jedná o nepříjemnou rachotu, při které padnou hromady nadávek, které není radno publikovat. A Jirka dostal přidělenou práci právě na takovém místě.

Zkušení chlapi by si už věděli rady, jak si s bláťáky na takovém místě poradit. Jenže Jirka ještě neměl takové zkušenosti a každou chvíli, když kopnul krompáčem do ztvrdlého bláta, dostal spršku špinavé vody. Nejčastěji to odnesly kalhoty, avšak občas dostal dávku i do obličeje. Mistr Mrak jej zprvu trochu nechal potrápít, ale později mu poradil, jak si má ve štěrků udělat malou stružku, kterou většina vody odteče. Též jej poučil, jak má kopat, aby voda z prostoru mezi pražci nestříkala ven.

Když však četa svoji práci skončila, Jirka byl orosený jako dveře od chléva a od hlavy až k patě špinavý od bláta. Nechtěl totiž moc zaostat za ostatními, aby na něj nemuseli čekat a neměli blbé připomínky. Proto makal na doraz a sedm kastlíků dokončil jen o chvíli později, než ostatní čtyři chlapi dokopali každý svých pět.

Hned po práci zajel Jirka do Mariánských Hor, kde měl sídlit opravář hodin František Vlašic. Ten měl provozovnu hned vedle náměstí, kde prodával hodiny, hodinky, budíky a různé příslušenství k danému sortimentu. A také dělal to, co měl nejraději – opravoval a repasoval. Jak běžný hodinářský sortiment, tak i kukačky, sloupové a jiné starožitné hodiny.

Jirka jej našel bez problémů a vstoupil do nově upravených prostor, kde ještě nedávno měla svoji pobočku sázková kancelář. Hodinář Vlašic se totiž teprve před pár týdny přistěhoval z Kolína. Tam už měl zavedenou živnost a znalo jej široké okolí, ale jeho dcera získala lukrativní zaměstnání v Ostravě a on se rozhodnul odstěhovat s ní. Byl už vdovec, v důchodu a profesionál ve všem, co se týkalo měřičů času. Avšak stejně tak byl naprostý amatér v běžných životních činnostech jako praní, vaření, žehlení a tak dále. Protože věděl, že by tak bez blízkosti dcery zhynul, navrhnul jí, že se v Ostravě usídli s ní a pozná „kraj razovity“.

„Tak co, mladý muži, čím vám mohu posloužit?“ přivítal hned Jirku, jen co ten vešel a pozdravil.

„Včera jsem vám volal ohledně mého starého budíku.“

„Aha, už si vzpomínám. Tak ukažte ten váš přístroj...“

Jirka vytáhnul budík z aktovky a podal jej Františku Vlašicovi.

„Tedy, měl jste pravdu. Tohle je skutečně unikát, který se dnes už jen tak nevidí. Kde jste k němu přišel?“ optal se hodinář a se zájmem si prohlížel budík.

„Dala mi ho mamka, která jej zdělila ještě po dědovi.“

„Budete jej po opravě používat, nebo s ním máte jiné úmysly?“
Hodinář věděl, že by takový unikát dokázal velice dobře prodat.

„Určitě jej budu používat...tedy, pokud se podaří opravit. Mám totiž hrozně tvrdý spánek a tohle je zatím jediné, co mne dokáže spolehlivě vzbudit. Už několikrát jsem teď zaspal do práce, když jsem bez něj.“

Hodinář Vlašic se usmál: „To potom věřím, že máte zájem, aby vám zase šel. Nebojte, já si s ním určitě poradím... Bude vám stačit, když bude hotový začátkem příštího týdne?“

Jirka se lehce zachmuřil. „Více by mi vyhovovalo, pokud bych si jej mohl vyzvednout ještě tento týden. Tedy pokud to půjde. Víte, v práci už mám už trošinku problémy a ultimátum u mistra...“

„Aha, potom si s opravou musím pospíšet. Můžete být klidný, v pátek odpoledne se pro něj můžete zastavit.“

Jirka odcházal navýsost spokojený. Čtrnáct dní marně chodil po opravárnách a hledal na internetu a v seznamech. Až náhodou narazil v inzertních novinách na článku, kde dával hodinář Vlašic na vědomí budoucím klientům, že je v Ostravě, co nabízí a co umí...

Další dva dny Jirka naštěstí nezaspal. Jelikož nechtěl mít v zaměstnání další problém, domluvil se s mamkou, která vstávala o něco později. Požádal ji, aby vstávala dříve a pokud ještě bude spát, měla jej dostat jakýmkoliv způsobem z postele. Kupodivu její asistence nebylo třeba.

V pátek tedy Jirka v pohodě vstal do práce a odpoledne měl v plánu zajít k hodináři pro svého veterána a potom s Adélou jít na operu Othello. Jeho Adélka milovala klasickou hudbu a divadlo. Jirka sice klasiku moc nemusel, to raději poslouchal rock a do divadla by šel dobrovolně jedině na nějakou komedii. Avšak Adélka jej vzala do divadla na operetu a potom ještě na koncert vážné hudby a on musel konstatovat, že to byly vcelku příjemné zážitky. Budiž řečeno hlavně díky tomu, že s ním byla jeho milá, která si ty umělecké zážitky uměla užít. A Jirku tím malinko nakazila.

Páteční dopoledne celé popršelo a chlapi si tak venku užili a po návratu na středisko byli mokří a propocení. Když však jel Jirka domů, mraky už byly někde nad Slovenskem a udělal se krásný jarní